

Η κίνηση πάνω σε ανώμαλη επιφάνεια ήταν αυτό που τον έκανε να συνέλθει.

Το ξύλο που τριβόταν στην πέτρα, η παγωνιά και το τρίξιμο του φορέιου.

Είχε δοθεί μία μάχη, Εναντίον πλασμάτων που δεν ήταν ακριβώς ανθρώπινα, οι Αιζίρ είχαν ηττηθεί.

θυμήθηκε την προδοσία -- τον Σγιαρλ και τον Ξιναρ, που να καταβροχθίσει τις ψυχές τους ο Κρομ --

Τι...;

ΠΟΥ...;

Το χτύπημα ήταν ξαφνικό, δυνατό και βίαιο, κι ο Κόναν έχασε και πάλι τις αισθήσεις του. Πριν όμως λιποθυμήσει, πρόβαλαν μπροστά του --

ΚΡΟΜ...

ΟΙ ΠΥΛΕΣ ΤΟΥ
ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Όσα ακολούθησαν, έμοιαζαν
θαμπά, ακαθόριστα.

Θυμόταν τα τείχη, τις αλυσίδες. Θυμόταν
τις μορφές γύρω του, παρ' όλο που δεν
μπορούσε να δει ποιοι ήταν.

Είχε ζαναβρεί τις αισθήσεις του,
το μυαλό του όμως ήταν
θολωμένο. Τα πάντα εκτυλίσ-
σονταν αποσπασματικά.

ΔΥΝΑΤΟΣ
ΤΟΥΤΟΣ ΕΔΩ.
ΥΓΙΗΣ, ΘΑ
ΑΝΤΕΞΕΙ ΚΑΙΡΟ...

ΕΝΑΣ ΚΙΜΜΕΡΙΟΣ,
ΚΑΤΑΠΩΣ ΦΑΙΝΕΤΑΙ.
ΚΑΚΟΣ ΠΕΡΙΠΛΑ-
ΝΗΘΗΚΕ ΤΟΣΟ
ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΟΥ...

Όσο γρήγορα κι
αν έρχονταν οι
εικόνες --

-- το ίδιο γρήγορα
ζεθάριαζαν, δίνοντας τη
θέση τους στο σκοτάδι.

Σκοτάδι --

-- μέχρι που το μυαλό του
καθάριζε ξανά, για λίγες
μονάχα στιγμές --

Μερικές φορές έτρωγε. Άλλοτε
ζεκουραζόταν. Τις περισσότερες
φορές, όμως, πολεμούσε --

-- πολεμούσε για
την ίδια του τη
ζωή --

-- αγγλιάζοντας με την αίσθηση του θριάμβου, της βίας και του καυτού αίματος των εχθρών του.

Υπήρχε και κάτι άλλο. Χειροκρότηματα;

Κάτι τέτοιες στιγμές πιστεύω πως βρισκόταν ξανά στο Βενάριουμ. Όμως -- δεν ήταν έτσι. Τα ρούχα και τα όπλα του ήταν διαφορετικά.

Στο Βενάριουμ δε θυμόταν παρά μονάχα φωτιά, ουρλιαχτά και μια έξαψη --

Δεν του άρεσε το χειροκρότημα.

Ήταν εξευτελιστικό. Λοιδορούσε το θρίαμβο και τη δύναμή του. Ο Κόναν ένιωθε το θυμό να βράζει μέσα του -- ένα κόκκινο κύμα οργής --

-- ακόμη κι αυτό, όμως, χανόταν μέσα στο σκοτάδι.

Πόσος καιρός είχε περάσει; Δεν ήξερε. Ημέρες; Εβδομάδες; Χρόνια;

ΕΞΑΙΣΙΟ
ΚΟΜΜΑΤΙ ΣΑΡΚΑΣ. ΘΑ
ΠΙΑΣΕΙ ΤΟΤΟ Η ΒΑΡΙΑ
ΠΑΝΟΠΛΙΑ ΠΟΥ ΘΑ
ΤΟΥ ΔΩΣΟΥΜΕ. ΚΙ Ο
ΠΕΛΕΚΥΣ...

ΕΙΔΕΣ ΠΩΣ
ΠΡΟΣΤΑΞΕΙ ΤΟΥΣ
ΑΛΛΟΥΣ; ΜΟΝΟ ΜΕ ΧΕΙΡΟ-
ΝΟΜΙΕΣ ΚΑΙ ΜΟΥΓΚΡΗΤΑ,
ΑΛΛΑ ΟΣΟΙ ΠΟΛΕΜΟΥΝ
ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ ΤΟΥ ΤΟΝ
ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ.

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ
ΔΕΙΩΜΑΤΙΚΟΣ. ΚΑΙ ΝΑ
ΣΚΕΦΤΕΙΣ ΟΤΙ ΑΡΧΙΚΑ
ΤΟΝ ΠΡΟΟΡΙΖΑΝ ΓΙΑ
ΓΚΟΥΡΝΑΚΙ...

Το μόνο που ήξερε ήταν ότι τα λόγια τους
ήταν προσβλητικά. Και δε θα επέτρεπε --

-- δε θα επέτρεπε --

ΠΟΥ ΝΑ...
ΜΕ ΠΑΡΕΙ Ο
ΝΕΜΕΙΝ...

...ΔΕ ΘΑ ΚΑΤΣΩ
ΝΑ ΜΕ ΨΑΧΟΥ-
ΛΕΥΕΤΕ, ΝΑ ΜΕ
ΚΕΝΤΡΙΖΕΤΕ...

...ΣΑΝ ΝΑ
ΗΜΟΥΝ
ΚΑΝΕΝΑΣ
ΤΑΥΡΟΣ!

ΟΥΧ!

ΑΑΧ!

Α! ΑΥΤΟ ΗΤΑΝ
ΛΑΘΟΣ. ΜΕΓΑΛΟ
ΛΑΘΟΣ.

ΑΑΑΑΑΑΧ!

Όμως τα πάντα κατέληγαν στο
σκοτάδι. Καυτό κι αδιαπέραστο,
τύλιγε τα πάντα, παρέλυε τα
πάντα, σκοτώνοντας
κάθε ελπίδα...

Αυτό το σκοτάδι όμως ήταν διαφορετικό. Σκοτάδι και μια φωνή --

ΚΙΜΜΕΡΙΕ;

ΤΙ;

ΤΙΟΙΑ ΕΙΣΑΙ ΕΣΥ; ΠΕΣ ΜΟΥ, ΑΛΛΙΩΣ, ΣΟΥ ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ...

ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΚΑΙ ΤΩΝ ΔΥΟ ΜΑΣ, ΣΩΤΑΣΕ! ΚΑΝΕ ΗΣΥΧΙΑ!

ΚΟΙΤΑ ΓΥΡΩ ΣΟΥ! ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΣΦΑΛΕΙΣ! ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΝΑΡΚΩΜΕΝΟΙ, ΟΙ ΦΡΟΥΡΟΙ ΟΜΩΣ...!

ΒΙΑΣΟΥ, ΕΛΑ ΜΑΖΙ ΜΟΥ, ΚΑΙ ΚΑΝΕ ΗΣΥΧΙΑ!

ΕΙΜΑΙ Η ΙΑΣΜΙΝΙ ΑΠΟ ΤΟ ΤΟΥΡΑΝ. ΠΡΩΤΗ ΘΕΡΑΠΤΑΙΝΙΔΑ ΤΟΥ ΑΡΧΟΝΤΑ ΑΙΣΤ'ΑΝΑ.

ΣΕ ΕΧΟΥΝ ΝΑΡΚΩΣΕΙ ΜΕ ΤΟΝ ΚΙΤΡΙΝΟ ΛΑΘΟ. ΑΥΤΑ ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΘΑ ΚΑΘΑΡΙΣΟΥΝ ΤΟ ΜΥΑΛΟ ΣΟΥ, ΚΡΥΨ' ΤΑ ΚΑΛΑ.

ΕΙΜΑΣΤΕ... ΣΤΟ ΤΟΥΡΑΝ;